

העם

ממשלת רחל המרחלת

הרביבות משתלטות על המדינה ועל ביהנהמש חוגגים בה

אילו בא השבוע עיתונאי זר מעמאן לירושלים, וקרא את העיתונים הישראליים, לא היה מאמין למראה עיניו. בעמאן, בטווח-הראיה הטלוויזיוני של ישראל, מתחללת הרמאה הגדולה של המועצה הלאומית הפלסטינית (ראה עמודים 8 - 10) ונחתכים דברים הריגורלי. ואילו ישראל חיה בעולם אחר. היה נרמה כאילו אינה חיה בעולם ככלל.

מה העסיק את כליהתיקשורת בישראל? הנה כמה מן הבעיות הלאומיות המרכזיות:

מה אמר שימעון פרס על אריאל שרון? מה אמר אריאל שרון על יצחק שמיר? מה אמר מוטה גור על אריאל שרון? מה אמר אריאל שרון על רוני מילוא?

מה אמר מיכה רייסר על משה שחל? מה אמר משה שחל על משה קצב? מה אמר משה קצב על יצחק מודיעי? מה אמר יצחק מודיעי על רזי ברקוביץ? כיצח עבודה? כיצח עבודה זו של רכילות עלובה, שבה רובצים אנשים קטנים שכל עיסוקם הוא בהשמצה הדדית בלתי-יפוסקת, באה עתה במקום החיים המדיניים. למעשה אין עוד מקום בכליהתיקשורת הישראלים לניתוח מדיני רציני. הרכילות אכלה בה כל חלקה טובה.

רכלנים מתחמים כפרשנים מדיניים. הרלפות של השמצות כאות במקום סקופים עיתונאיים. ובפסטיבל כלי זה של עליבות-נפש שוקעת המדינה לרמה של רפובליקת-בנגלת. אז שרון אמר... או מוטה גור אמר... או שימעון פרס אמר לסופרי-הדור... או שימעון פרס לא אמר לסופרי-הדור... או סופרי-הדור אמרו לשימעון פרס...

ממשלה

איכות המוות

שימעון פרס הבטיח לאמריקאים לשמר את איכות החיים בשטחים הכבושים. בינתיים עסוק רבין באיכות-המוות שם

מה קרה ליצחק רבין? כאשר הגיעה ממשלת-האחרות ל-שילטון, הכטיח שימעון פרס לאמריקאים, שתבעו זאת ממנו, לעשות מעשים ממשיים לשיפור איכות-החיים בשטחים הכבושים.

השבוע נראה כאילו מנוי וגמור עם שר-הביטחון, יצחק רבין, לטפל לפי שעה באיכות-המוות שם.

מארגן לרבין. מאז שסולק אריאל שרון משרד-הביטחון, היה נרמה שהוחמר הפיקוח על כוחות הביטחון בשטחים הכבושים. היו רק מיקרים מעטים של פתיחת-אש על מפגינים. גם בהם היה מעורב בעיקר מישמר-הגבול, ולא צה"ל.

משה ארנס הוא קנאי של ארץ-ישראל השלמה, אך הוא גם איש חכם. הוא הבין שגם מבחינת המאויים הפוליטיים שלו, לא תצמח כל טובה מרצח מפגינים.

כל זה השתנה, כנראה, עכשיו. בתקופת-כהונתו של יצחק רבין כראש-ממשלה אירע יום-הארמה של 1976. שבו נהרגו מפגינים ככפרי-הערב בייס בישראל לא שום הצדקה. יצחק רבין לא השמיע או אף מילה מפשענות אחת של צערי. יום-הארמה הפך סמל לאומי בקרב הפלסטינים.

השבוע חזר המצב לימים ההם. כוחות-הביטחון נשלחו להתערב בוויכוחים הפנימיים במיכללת בירזית, שם נאבק מיעוט קטן של קיצוניים ברוב הגדול התומך בקו המתון של יאסר ערפאת. כוחות-הביטחון נשלחו לרכב דווקא את ההפגנה של הרוב. סטודנט אחד נהרג בניסיונות שלא הצדיקו אש ישירה לעבר המפגינים. אחרי מעשה זה שתק רבין, ושתיקה זו התקבלה כתמיכה במעשה. למחרת היום פתחו חיילים כאש על מפגינים ברמאללה והפעם לא היתה לכך גם הצדקה לכאורה. זה היה רצח פשוט. המישפחה נאלצה לקבור את הגופה בחשכת-לילה, אך צעירים הוציאו מן הקבר וערכו לה למחרת-היום הלוויה גדולה, שהפכה הפגנה למען ערפאת. הם הומינו את הטלוויזיה הישראלית להלוויה זו — מעשה שאין לו תקדים בשטחים הכבושים.

נוסח בהנא. קרו עוד דברים חמורים בממלכתו של רבין.

● בג'יפטיק, בין שכם ונהריה ירדו, נהרסו בפקודת רבין בתי הערבים, שהקימו מיבנים ארעיים ליד מקום עבודתם.

● בדהיישה ניתן למתנחלים לחד דור להמנהג-הפליטים ולקרוא להם בכרוזים גיועניים. נוסח מאיר כהנא, לנטוש את בתיהם לצמיתות ולהסתלק. אנשי דהיישה הם פליטים מאזור הרטוב, שכבר נאלצו פעם לנטוש את בתיהם. כוחות-הביטחון, שלעולם אינם מניחים למפגיני-שלום לבוא לדהיישה, לא מנעו את חדרת המתנחלים רבין התנצל בכנסת בשפה רפה.

● הממונה של רבין על השטחים הכבושים האשים בוועדה של הכנסת ש-אמנים, שחקנים ורקדנים יהודיים מסיתים את תלמידי בירזית נגד המדינה. זה נשמע כהצהרה של קצין בצבא או כסלוארור — אך רבין לא הגיב.

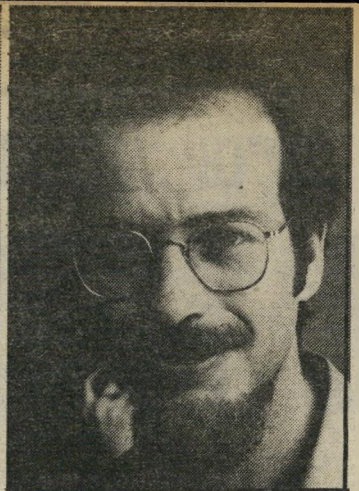
יחסים מרחביים המושלש המוזר

בנאקורה השתרר קיפאון, ומיטראן בישיהמזל מנסה לתווך בין אסד ופרס

בשיחות נאקורה הגיעה ממשלת-האחרות במהירות רבה לנקודה שאלה הגיעה ממשלת-הליכוד בשיחות עם מצרים: נקודת-הקיפאון.

בשיחות על הסכמי קמפ-דייוויד התברר, שהיתה פעורה תהום בין תפיסות ישראל ומצרים, ועכשיו מתברר שפעורה תהום בין תפיסות ישראל ולבנון על תוצאות המילחמה שם.

ישראל שלחה למשאזמתן קצין

עיתונאי קפליוק

עיתונאי קפליוק

מי ישראלי מי יהודי? מי פלסטיני?

אישי-אש"ף הלוי

נוקשה, שאינו מצטין ככושר ריפי-לומטי. נראה שאין גם כ"מיה" בינו ובין עמיתיו הלבנוניים. אין ספק שהמנטליות של קצין ישראלי שונה מן המנטליות של קצין לבנוני.

אך מעבר לעניינים אישיים, קיים פער יסורי בגישה, והדבר היה ברור מראש. הלבנונים אינם מסכימים לקיום "צבא-דרום-לבנון", שאינו אלא צבא שכירים של ישראל. ישראל רוצה שי-כוחה-אום יתפרס עד לנהרה-אווילי, דבר שנראה ללבנונים ככיבוש של מחצית ארצם. הלבנונים רוצים להעביר את השטח לצבאם.

דמות היתולית. על מה הת-בססה ממשלת-ישראל, כאשר נכנסה למשאזמתן שבו אין כל סיכוי לסיכום חיובי?

המטרה העיקרית היא לשכנע את דעת-הקהל הישראלית שהממשלה רוצה באמת בניסוגה מלבנון, בעוד שכל הסימנים מעידים על כך שצה"ל מתכוון להישאר שם במשך שנים, כשי-חיילי מהווים מטרת ניידות ונייחות למבצעי-פיגועים מכל הסוגים והעודות. יתכן ששימעון פרס ויצחק רבין קיוו באמת שסוריה תתערב לטובתם, אף שמומחים רציניים הטילו בכך ספק מראש.

נסיון בכיוון זה נעשה השבוע על-ידי אחד מידידיו הבינלאומיים הערי-קריים של פרס, פראנסואה מיטראן, הנשיא הסוציאליסטי של צרפת, שערך ביקור ראשון של נשיא צרפתי בסוריה. מיטראן רצה להוכיח את חשיבות צרפת, שהיתה כמשך מאות בשנים בצעל-החסות על סוריה והלבנון. אך אם התכוון לערוך הצגה גדולה, היה העיתוי גרוע מאוד.

הדיפלומטיה של מיטראן הועמדה לעיני-כיל באור מגוחך, כאשר התברר השבוע כי מועמר קר-אפי הלוכי, שהוא כמעט דמות היתולית, הצליח להוליכו שולל. מיטראן התחנף לקר-אפי בצורה מבישה, כרת עימו הסכם להוצאת הכוחות הצרפתיים והלובים מצ'אד — ובדיעבד הוכיחו לו האמריקאים, בעוד

שרות למה? אחרי עסקינש זה

בא מיטראן אל האפט' אלי-אסד, בעל-בריתו היחיד של קר-אפי. הוא עשה זאת בדיוק בשעה שאסד מנהל מיל-חמת-חורמה נגד יאסר ערפאת ואש"ף, בטענה שהם רוצים לעשות שלום עם ישראל. ביקור של מיטראן היה, על כן, הפגנה ממלכתית נגד השלום במרחב, ותקיעת סכין בגב הסיכויים לשלום ישראל-פלסטיני.

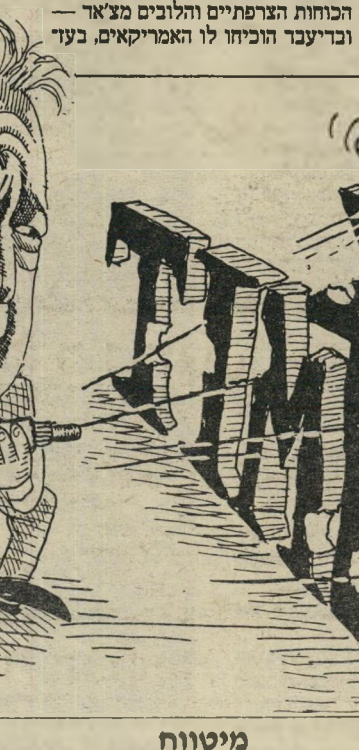
זה לא הפריע, כמובן, לשימעון פרס, המבקש גם הוא להציל את ישראל מפני סכנת השלום הישראל-פלסטיני. כך נוצר משולש מזוה של ירושלים פאריס-דמשק.

בינתיים אין יחסים מוזרים אלה מקדמים אף ברקה אחת את יציאת צה"ל מלבנון.

ישראלים בחו"ל אילו נרל באש"ף

שלושה יהודים ישראלים, שונים מאוד זה מזה, הופיעו השבוע בעמאן

הישראלים הרבים, שעברו השבוע מן הטלוויזיה הישראלית אל הטלוויזיה הירדנית, התעניינו בישראלים שנכחו במועצה הלאומית הפלסטינית בעמאן. כמועצה יש חברים ערביים רבים, שנולדו וגדלו בישראל, ושהיו אורחים ישראלים. אלה כוללים, בין השאר, את עימאד שקור, מיועציו של יאסר ערפאת לעניינים ישראלים. יליד כפר סח'נין בגליל ובוגר מצטיין של ה-אוניברסיטה העברית, שם היה תלמידו של הפרופסור שלמה אבינרי, שקור, המדבר עברית מצויינת, מתגאה בחבריו הישראלים הרבים.

מיטווח

הוא אירח בירתו את הפגישה הראי-שונה בין יאסר ערפאת ואורי אבנרי וחברות-המערכת שרית ישי וענת סר-גוסטי בכיירות הנצורה, והשתתף בכי-נוסים בינלאומיים רבים עם ישראלים. ערביי-ישראלי בולט אחר במועצה: מחמוד דרוויש, מי שהיה בעבר אחד היהלומים בכתר של רק"ח. דרוויש, גם הוא איש הגליל, גדול המשוררים הפי-לסטיניים בשעה זו, הוא ראש איגוד הסופרים הפלסטיניים, והביא את ביר-כת האיגוד למועצה.

רק"ח העלימה השבוע את נוכחותו של חברה-לשעבר בעמאן. כרגיל מד-דרכת המפלגה אחרי מוסקוזה, שהור-תה לשגרירה בעמאן להחריס את המר-עצה, שבה נכחו רוב השגרירים האי-חריים המואמנים בבירת-ירדן.

הוצפה מזוקנת. אך הציבור הי-ישראלי התעניין כמובן במיוחד בישי-ראלים היהודיים, שהופיעו בעמאן. אחד מהם הוא אמנון קפליוק, שבא לשם כעיתונאי בלבד. קפליוק, צבר, הגיע בדרבון צרפתי, וכשליח העיתון הצרפתי לה מונד, אך כל פלסטיני יודע שהוא מרווח גם לידעות אחי-רונות, ושהוא ישראלי וציוני (ראה רבנות). בדיעותיו קרוב קפליוק למר-עצה הישראלית למען שלום ישר-אלי-פלסטיני.

שונה לגמרי אורי דיוויס, שהתי-ראיין השבוע בטלוויזיה הירדנית. דיו-ויס הוא אנטי-ציוני מושבע, וכמשך שנים רבות הטיף נגד עצם קיומה של מדינת-ישראל. הוא חותר לחיסולה, ול-הקמת מדינה פלסטינית רב-לאומית במקומה.

לא ברור מדוע נמצא דיוויס, שהוא אוהד של חזית-הסירוב הערבית ומתי-נגד קורה-שלום של יאסר ערפאת, במר-עצה זו. עצם נוכחותו שם מהווה פרו-בוקציה, המוקה לעניין השלום הישר-אלי-פלסטיני.

להלכה יש לדיוויס המזוקן מקום-מגורים בכפר-שמריה, שם נולד ללב-יהודי-אנגלי, אך למעשה הוא יורד לכל-דבר, פעיל ומרצה בתפקיד מלא בענ-ינים הערביים.

בטלוויזיה הירדנית היתה לדיוויס החוצפה להציג את עצמו כישראלי-הלוחם על השקפותיו, בחברתם של ישראל שחק, עורכת-הדין לאה צמל, פליציה לנגר ואורי אדיב.

איכור אדיב בהקשר זה היה מעשה ניבוה, הגובל במלשינות: אדיב מקווה לשיחרור מוקדם, ודברי דיוויס על-לים להכריע את הכף נגדו.

לא ישראלי. אילו הלוי הוא אדם מסוג שונה.

האיש חי במשך כמה שנים בישי-ראל, היה פעיל למען עדות-המיוזרה, ויורד לפני שמונה שנים לצרפת. שם הצטרף בהכרה מלאה לעם הפלסטיני, ומכהן כחבר וכפעיל בשכר באש"ף.

כניגוד לדיוויס, הקפיד הלוי להבי-היר בטלוויזיה הירדנית שאין הוא עוד ישראלי, וכי אינו יכול לרבר בשם הישראלים. הוא עלה על דיוויס לא רק בכנותו, אלא גם בתבונתו. ניתוח העמדות של אש"ף בפיו היה בהיר וסכיר: הקמת מדינה פלסטינית בצד ישראל, ותוך שלום עימה.

אם אייפעם יתנהל משאזמתן בין ממשלת-ישראל והנהגת אש"ף, עשוי אילו הלוי להשתתף בו — כחבר המישלחת הפלסטינית.